

God, we have fun. We line up eight suitcases in a row, and give them marks for looks, heaviness, quality of lining, number of interior pockets and efficiency of wheels. (I test this by striding the length of the department, pulling the case behind me. By this time, the assistant has just given up and left us to it.) Then we look to see if they have a matching holdall and give that marks, too.

The prices don't seem to matter to Luke. Which is a bloody good thing, because they're absolutely astronomical - and at first sight, so scary they make me want to run away. But it's amazing how quickly £1,000 can start to seem like a very reasonable sum for a suitcase - especially since the Louis Vuitton monogrammed trunk costs about ten times as much. In fact, after a while I find myself thinking quite seriously that I too should really invest in a quality suitcase, instead of my battered old canvas bag.

But today is Luke's shopping trip, not mine. And strangely enough, it's almost more fun choosing for someone else than for yourself. In the end, we narrow it down to a dark green leather case, which has wonderful trundly wheels, or the palest beige calfskin case, which is a bit heavier, but has a stunning silk lining and is basically so beautiful I can't stop staring at it. It has a matching holdall and vanity case - and they're just as beautiful. God, if it were me, I'd . . .

But then, it's not up to me, is it? It's Luke who's buying the case. He's the one who's got to choose. We sit down on the floor, side by side, and look at them.

The green one would be more practical,' says Luke eventually.

'Mmm,' I say noncommittally. 'I suppose it would.'

'It's lighter - and the wheels are better.' 'Mmm.'

'And that pale calfskin would probably scuff in a matter of minutes. Green's a more sensible colour.'

'Mmm,' I say, trying to sound as though I agree with him.

He gives me a quizzical look and says, 'Right. Well, I think we've made our choice, don't you?' And, still sitting on the floor, he calls over the assistant.

'Yes sir?' says the assistant, and Luke nods at him.

'I'd like to buy one of these pale beige suitcases, please.'

'Oh!' I say, and I can't stop a smile of delight spreading over my face. 'You're getting the one I liked best!'

'Rule of life,' says Luke, getting to his feet and brushing down his trousers. 'If you bother to ask someone's advice, then bother to listen to it.'

Istenem, jól mulatunk. Felsorakoztatunk nyolc bőröndöt egy sorba, és pontozzuk őket kinézet, súly, a bélés minősége, belső zsebek száma és a kerekek hatékonysága szerint. (Ezt én tesztelem, keresztüllépdelve a részlegen, a bőröndöt magam után húzva. Mostanra az eladó szimplán feladta és ránk bízta.) Utána keresünk, hogy van-e hozzá illő utazótáska, és pontozzuk azt is.

Úgy tűnik, az ár nem számít Luke-nak. Ami egy fenemód jó dolog, mert csillagászatiak – és elsőre olyan ijesztőek, hogy legszívesebben elrohannék. De bámulatos, hogy 1000 font milyen gyorsan kezd méltányos összegnek tűnni egy bőröndért – főleg mivel a Louis Vuitton monogrammos utazóbőröndök körülbelül tízszer annyiba kerülnek. Valójában egy idő után azon kapom magam, hogy egész komolyan gondolkozok azon, hogy nekem is be kéne ruháznom egy minőségi bőröndre a régi, viharvert vászontáskám helyett.

De ma Luke bevásárló körútja van, nem az enyém. És elég különös, hogy majdhogynem szórakoztatóbb másnak választani, mint magadnak. A végén leszújtjuk egy sötétzöld bőr bőröndre, aminek csodálatosan forgó kerekei vannak, és a leghalványabb bézs borjúbőr bőröndre, ami egy kicsit nehezebb, de gyönyörű selyembélése van, és tulajdonképpen olyan gyönyörű, hogy nem bírom levenni róla a szemem. Van hozzá illő utazótáska és piperetáska – és azok is ugyanolyan gyönyörűek. Istenem, ha a helyében lennék, én...

Másfelől, ez nem rajtam múlik, nem igaz? Luke az, aki a bőröndöt megveszi. Ő az, aki kiválaszthatja.

Leülünk a földre, egymás mellé, és nézzük őket.

„A zöld praktikusabb lenne” mondja végül Luke.

„Mmm” mondom diplomatikusan. „Gondolom, az lenne.”

„Az könnyebb, és a kerekek jobbak.”

„Mmm.”

„És az a halvány borjúbőr valószínűleg pár percen belül elkopna. A zöld egy ésszerűbb szín.”

„Mmm” mondom, próbálok úgy hangzani, mint aki egyetért vele.

Fürkésző tekintettel néz rám, és azt mondja: „Jól van. Nos, azt hiszem meghoztuk a döntést, nem?” És még mindig a padlón ülve odahívja az alkalmazottat.

„Igen, uram?” kérdezi az eladó, és Luke bólint.

„Egyet szeretnék venni ezekből a halvány bézs bőröndökből, legyen szíves.”

„Oh!” mondom, és nem tudom megakadályozni, hogy egy örömteli mosoly szétterüljön az arcomon. „Azt veszed meg, ami nekem a legjobban tetszett!”

„Az élet szabálya” mondja Luke, közben feláll, és leporolja a nadrágját. „Ha veszed a fáradságot, hogy kérj valakitől tanácsot, akkor vedd a fáradságot, hogy megfogadd!”

Váradi Vivien 10.B